

ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ

ਟੇਕ ਚੰਦ ਜੇ.ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ

ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ।

1957 ਦੀ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰਬਰ 46,

ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ (V of 1898)-ਧਾਰਾ 145(1)- ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹੁਕਮ - ਖਿੱਚਣ ਲਈ ਛੱਡਣਾ - ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ-
ਭਾਵੇਂ ਕੋਈ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਬੇਨਿਯਮੀ - ਪੂਰਵ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲਤਾ - ਕੀ ਮੌਕੇ ਇਨਸਾਫ਼
ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ।

ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ-ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ-ਅਨੁਭਾਸ਼ਨਾ- ਧਾਰਾ 145(4) ਦੀ ਪਰਿਵਰਤਨ-ਕੀ ਸਿਰਫ਼ ਉਸ ਉਪ ਧਾਰਾ ਨਾਲ
ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਵੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 145 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਉਪਬੰਧ
ਲਾਜ਼ਮੀ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਭੁੱਲ ਸਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਇੱਕ
ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇਹ ਕੋਡ
ਦੇ ਅਧਿਆਇ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰਵ-ਲੋੜਾਂ ਹਨ ਜਾਂ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਮਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ
ਦੇ ਖਦਸ਼ੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਉਪ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਇਹ
ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਉਦੇਸ਼ਪੂਰਨ ਹਨ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਅਚੱਲ ਸੰਪਤੀ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨਾਲ
ਸਬੰਧਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਦੋਂ ਹੀ
ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਜਨਤਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਖ਼ਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਜੋ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ
ਅਧੀਨ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਨਿਯਤ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਕੇਵਲ ਉੱਥੇ ਹੀ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਈਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ
ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇ। ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕੋਲ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ
ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਆਦਿ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭੰਗ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੋਵੇਗੀ।
ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਹੁਕਮ, ਇਸ ਲਈ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇਣ
ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਉਪਧਾਰਾ (1) ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਢਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਭੁੱਲ ਸਿਰਫ਼
ਬੇਨਿਯਮਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਅੱਗੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਘਾਤਕ ਹੈ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ
ਉਲੰਘਣਾ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਹੈ, ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ
ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ 537 ਸ਼ਾਂਤੀ ਭੰਗ ਹੋਣ ਦੇ ਖਦਸ਼ੇ
ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਿੱਟੇ ਲਈ ਆਧਾਰ ਲੱਭਣਾ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਅਗਲੀਆਂ
ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੀ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਕਦਮ ਜਨਤਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਯੋਗਤਾ ਦੀਆਂ
ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਆਂ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗਾ।

ਅੱਗੇ ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਯੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਈਨੈਕਟਿੰਗ (enacting) ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਮਾਪਦੰਡ ਵਿੱਚ ਈਨੈਕਟਿੰਗ ((enacting)) ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦਾ ਉਚਿਤ ਕਾਰਜ ਈਨੈਕਟਿੰਗ (enacting) ਧਾਰਾ, ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਦਾ ਸਹੀ ਸਥਾਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 145 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨਾਂ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਉਸ ਉਪ ਧਾਰਾ ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਪਿਛਲੀ ਉਪ ਧਾਰਾਵਾਂ ਨਾਲ।

ਸ਼੍ਰੀ ਪਰਸ਼ੋਤਮ ਸਰੂਪ, ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਰੋਹਤਕ ਦੁਆਰਾ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 438 ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ, ਸ਼੍ਰੀ ਗਿਆਨ ਚੰਦ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਰੋਹਤਕ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸ਼੍ਰੀ ਗਿਆਨ ਚੰਦ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਸੋਧ ਲਈ 1956 ਦੇ ਆਪਣੇ ਨੰਬਰ 66 ਦੇ ਨਾਲ, ਮਿਤੀ 20 ਜੁਲਾਈ, 1956, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 145 ਅਧੀਨ ਕੁਰਕੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਿਆ।

ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਹਨ:-

ਹਰੀਜਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ਖਾਲੀ ਪਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਇਕ ਪਾਸੇ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ, ਹਰੀਜਨਾਂ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਪਿੰਡ ਦੇ ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਆਦਿ ਜੱਟਾਂ, ਮਾਲਕਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜਾ ਹੋ ਗਿਆ। ਪੁਲਿਸ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ 'ਤੇ ਪਲਾਟ ਕੁਰਕ ਕਰਕੇ ਧਾਰਾ 145, ਸੀ.ਆਰ. ਪੀ.ਸੀ. ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਪਿਛਲੇ ਲੰਮੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ ਅਤੇ ਦਰਖਾਸਤ ਦੀ ਮਿਤੀ 21 ਮਈ 1956 ਨੂੰ ਜਾਂ ਇਸ ਦੇ ਕਰੀਬ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਨੇ ਜਬਰੀ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਆਦਿ ਅਨੁਸਾਰ ਉਹ ਮਾਲਕ ਹਨ ਅਤੇ ਪੂਰੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਰਹੇ ਹਨ। ਮਾਣਯੋਗ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਗੁਰਬਰ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਿੱਤੇ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਨਤੀਜੇ ਦਿੱਤੇ:-

"ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਨੂੰ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਨੇ ਨਿਪਟਾਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕੁਰਕੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਧਿਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਹੀ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ।"

3. ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਆਦਿ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਆਏ ਹਨ।

4. ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਕੇਸ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ:-

ਮਾਣਯੋਗ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਨਤੀਜਿਆਂ ਅਨੁਸਾਰ ਅਰਜ਼ੀ ਅਤੇ ਕੁਰਕੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਮੇਂ ਸਿਰੀ ਰਾਮ ਦੀ ਧਿਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ। ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਲਈ ਮਾਣਯੋਗ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਅੰਦਰ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪ ਧਾਰਾ 3 ਦੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਧਾਰਾ 145, ਸੀ.ਆਰ. ਪੀ.ਸੀ. ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਖੋਜ ਵਿੱਚ, ਮਾਣਯੋਗ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਕਦੇ ਡਿਸਪੇਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਦੀ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਦਿੱਤੇ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ

ਵਿੱਚ ਵੀ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਆਦਿ ਦੀ ਬਰਖਾਸਤਗੀ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਸੇਧ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਖੋਜ ਦੇਣ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕੇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਮਾਣਯੋਗ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਪੀ.ਸੀ. ਪੰਡਿਤ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਲ.ਡੀ. ਦੋਸਾਲ, ਡਿਪਟੀ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਆਨੰਦ ਸਰੂਪ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹੁਕਮ

ਟੇਕ ਚੰਦ, ਜੇ.-ਮਾਣਯੋਗ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਰੋਹਤਕ, ਨੇ ਇਹ ਕੇਸ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਇਸ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਨਾਲ ਭੇਜਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਗਿਆਨ ਚੰਦ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ, ਆਦਿ ਦੀ ਖੋਜ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕੋਲ ਸਹੀ ਖੋਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕੇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਲਈ ਰਿਮਾਂਡ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਸੰਖੇਪ ਤੱਥ ਇਹ ਹਨ ਕਿ ਰੋਹਤਕ ਦੇ ਅਬਾਦੀ ਦੇਹ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਖਾਲੀ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਅਤੇ ਮੁਦਾਲਾ ਵਿਚਕਾਰ ਵਿਵਾਦ ਚੱਲ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਮਾਲਕ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਛੇ ਮਹੀਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਜਗ੍ਹਾ ਦੇ ਇੱਕ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਛੱਤ ਵਾਲੀ ਝੌਂਪੜੀ (ਛੱਪਰ) ਬਣਾਈ ਸੀ। ਜ਼ਮੀਨ ਵਿੱਚ ਮਾਲਕੀ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਹੋਰ ਮਕਾਨ ਮਾਲਕਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਦਲੀਲ ਹੈ।

ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਬਹੁਤ ਸਮਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਬਾਦੀ ਨੇ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਨਿਵੇਕਲੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਜਗ੍ਹਾ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖੋ-ਵੱਖਰੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਪਸ਼ੂਆਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਡੀਆਂ/ਰੋੜਿਆਂ ਨੂੰ ਰੱਖਣ ਲਈ, ਅਤੇ ਪਾਥੀਆਂ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਮਾਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਵਰਤਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਜਗ੍ਹਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਿਵਾਸਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਲਗਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਰਾਣੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਨਿਵੇਕਲੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ।

21 ਮਈ, 1956 ਨੂੰ, ਪੁਲਿਸ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਰੋਧੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭੰਗ ਹੋਣ ਦਾ ਡਰ ਜ਼ਾਹਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਕੇਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 145 ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ, ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਰੋਹਤਕ ਨੂੰ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਰਿਪੋਰਟ ਭੇਜੀ। 23 ਮਈ, 1956 ਨੂੰ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਧਿਰਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਘਟਨਾ ਸਥਾਨ ਦਾ ਮੁਆਇਨਾ ਕੀਤਾ, ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਨਿਰੀਖਣ ਨੋਟ ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਖਾਲੀ ਪਈ ਸੀ, ਕਿ ਇੱਥੇ ਇੱਕ ਛੋਟੀ ਜਿਹੀ ਝੌਂਪੜੀ ਸੀ ਜੋ ਹਾਲ ਹੀ ਵਿੱਚ ਜੱਟਾਂ (ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ) ਦੁਆਰਾ, ਲਗਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਇਹ ਕਿ ਇਸ ਉੱਤੇ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੀਆਂ ਇੱਟਾਂ ਖਿੱਲਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਕਈ ਥਾਵਾਂ 'ਤੇ ਛੋਟੇ-ਛੋਟੇ ਢੇਰਾਂ ਵਿੱਚ ਪਈਆਂ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਦਾ ਇੱਕ ਕੀਮਤੀ ਟੁਕੜਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਵਿੱਚ ਤਣਾਅ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਜਾਇਦਾਦ ਕੁਰਕ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝੀ ਅਤੇ 25 ਮਈ 1956 ਨੂੰ ਪੱਖਾਂ ਨੂੰ ਬਹਿਸ ਕਰਨ ਲਈ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ।

25 ਮਈ 1956 ਨੂੰ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਸੁਣੀਆਂ ਗਈਆਂ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਦੇ ਪੂਰੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਪੱਖਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਸਹਿਮਤੀ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਰਹੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਇਸਦੇ ਸੰਬੰਧਤ ਹਿੱਸਿਆਂ ਨੂੰ ਅਟੱਲਤਾ ਨਾਲ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕਰਨਾ ਲਾਭਦਾਇਕ ਹੋਵੇਗਾ:

"ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਨੂੰ ਜੋੜਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ- ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਲੰਬਿਤ ਹੈ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸ ਹੁਕਮ ਬਾਰੇ ਸੂਚਿਤ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਅਟੈਚਮੈਂਟ ਦੀ ਲੋੜੀਂਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਅਤੇ ਘੋਸ਼ਣਾ ਲਈ ਇਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਪੀ ਥਾਣਾ ਸਿਟੀ ਰੋਹਤਕ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇ। ਧਿਰਾਂ 4 ਜੂਨ, 1956 ਨੂੰ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਅਸਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਪਣੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ।

20 ਜੁਲਾਈ, 1956 ਨੂੰ ਦਾਅਵੇਦਾਰਾਂ ਦੇ ਦੋ ਸਮੂਹਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਅਤੇ ਹਲਫੀਆ ਬਿਆਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਅੰਤਮ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪੜ੍ਹਿਆ:

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ (ਉੱਤਰ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਦਾ) ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਸਾਰੇ ਪਿੰਡ ਆਬਾਦੀ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਕਾਨਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਵਾਜਬ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਬਾਹਰ ਹੋ ਜਾਣਗੇ। ਰਿਕਾਰਡ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਆਦਿ (ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ) ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਬਰਖਾਸਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਅਨੁਸਾਰ ਮੈਂ ਕੁਰਕੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਧਿਰ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ ਆਪਣੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ। ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣਗੇ।"

ਇਸ ਹੁਕਮ ਵਿਰੁੱਧ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਵੱਲੋਂ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁੜ ਵਿਚਾਰ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਪ੍ਰਵਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਸੇਧ ਦੀ ਸਿਫਾਰਸ਼ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੇ ਤਰਕ ਅਨੁਸਾਰ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਪਤਾ ਲੱਗ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਕੋਡ ਆਫ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 145 (4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਖਾਸਤ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਦੋ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮਾਣਯੋਗ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਦੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀ ਪੀ ਸੀ ਪੰਡਿਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲਾਂ ਨੇ 12 ਜੁਲਾਈ, 1956 ਨੂੰ ਸਿਵਲ ਮੁਕੱਦਮਾ ਚਲਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇ ਦੀਵਾਨੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਲੰਬਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ 18 ਜੁਲਾਈ 1956 ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 145, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਮੁਲਤਵੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਉਡੀਕ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਪਰ 20 ਜੁਲਾਈ, 1956 ਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਇੱਕ ਦੀ ਧਾਰਾ 145, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਹੁਕਮ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਇਸ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰੀਕ ਨੂੰ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 107, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੇ ਤਹਿਤ ਵੀ ਬੰਨ੍ਹਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਚੱਲ ਰਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਅਤੇ ਕ੍ਰਮਵਾਰ 25 ਮਈ, 1956 ਅਤੇ 20 ਜੁਲਾਈ, 1956 ਨੂੰ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਵਾਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ ਮਾਣਯੋਗ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਲੰਮੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨੂੰ ਸੰਬੋਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਦਵਤਾ ਵਾਲੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੇ ਧਾਰਾ 145 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਣਜਾਣ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਧਾਰਾ 145(1) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕਿਸੇ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ ਜਾਂ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀਆਂ ਸਥਾਨਕ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜ਼ਮੀਨ ਆਦਿ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭੰਗ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਾਲਾ ਵਿਵਾਦ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੇਵੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਇੰਨੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਵਿਅਕਤੀਗਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਂ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਅਸਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਤੱਥ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰੀ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਪਾਉਣਾ।

ਧਾਰਾ 145, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਹੁਕਮ ਦੀ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਜਾਂ ਵਿਅਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਜਿਸਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਘੱਟੋ-ਘੱਟ ਇੱਕ ਕਾਪੀ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਥਾਂ 'ਤੇ ਚਿਪਕਾ ਕੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਧਾਰਾ 145 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਫਿਰ, ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਬਿਆਨਾਂ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਅਤੇ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਵਿੱਚ, ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਅਜਿਹੇ ਸਬੂਤ ਦੇ ਪ੍ਰਭਾਵ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ, ਅਤੇ ਜੇ ਸੰਭਵ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ, ਕੀ ਕੋਈ ਅਤੇ ਕਿਹੜੀ ਧਿਰ ਅਜਿਹੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਦੱਸੇ ਗਏ ਉਕਤ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਸੀ। ਇਸ ਉਪ ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਿੰਨ ਉਪਬੰਧ ਹਨ। ਦੂਜਾ ਪ੍ਰਵਧਾਨ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਨੇ, ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਜਾਤ ਪਾਉਣ ਵਾਲੀ ਉਹ ਪਾਰਟੀ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਅਜਿਹੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਤੀਸਰਾ ਪ੍ਰਵਧਾਨ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਇਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਵਾਲਾ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ, ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨੱਥੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 145, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਦੇ ਤਹਿਤ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਉਪਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਢਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਇੱਕ ਧਿਰ ਸਫਲਤਾਪੂਰਵਕ ਉਸ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਮੌਜੂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਾਂ ਹੈ ਜਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।

ਉਪ ਧਾਰਾ (6) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਧਿਰ ਨੂੰ ਉਕਤ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰੇਗਾ। ਉਸ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਉਥੋਂ ਬੇਦਖਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹੀ ਬੇਦਖਲੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਉਹ ਉਪਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਵਧਾਨ ਅਧੀਨ ਅੱਗੇ ਵਧਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਧਿਰ ਨੂੰ ਕਬਜ਼ਾ ਬਹਾਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੀ ਗਲਤੀ ਜੋ ਕਿ ਮਾਣਯੋਗ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 145, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਕੋਡ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਮੁਢਲਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। 25 ਮਈ, 1956 ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਜੋ ਕੁਝ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਮਾਣਯੋਗ ਵਕੀਲ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਧਾਰਾ 145 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਮੁਢਲੇ ਹੁਕਮ ਵਜੋਂ ਮੰਨਾਂ ਕਿ "ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਹੈ, ਮੈਂ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਇਸ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਵਿਵਾਦ ਵਾਲੀ ਜ਼ਮੀਨ ਕੁਰਕ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।" ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਲਈ ਮਾਣਯੋਗ ਵਕੀਲ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ, ਅਤੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਸੋਚਦਾ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੁਢਲਾ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਪੁਲਿਸ ਰਿਪੋਰਟ ਜਾਂ ਹੋਰ ਜਾਣਕਾਰੀ ਤੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਪੈਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਆਦਿ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭੰਗ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਵਾਲਾ ਵਿਵਾਦ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਉਸਨੂੰ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੇਣਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਉਸਦੇ ਇੰਨੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਦੱਸਦੇ ਹੋਏ, ਅਤੇ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਹਾਜ਼ਰ ਹੋਣ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧਤ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭੰਗ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਨੂੰ ਸਭ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ। ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਕਿਸੇ ਵੀ ਦਾਅਵੇਦਾਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦਾ ਧਿਆਨ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭੰਗ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਦੇ 25 ਮਈ, 1956 ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਖਦਸ਼ੇ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਨਾ ਸਿਰਫ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਉਸ ਤੋਂ ਇਹ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕੋਈ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੇ ਇੰਨੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣ ਦਾ ਆਧਾਰ ਦੱਸੇ। ਨਾ ਸਿਰਫ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭੰਗ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛ-ਪੜਤਾਲ ਕਰਨੀ ਪਈ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ 'ਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਆਉਣਾ ਪਿਆ। ਧਾਰਾ 145 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਇਨ੍ਹਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਲਾਜ਼ਮੀ ਚਰਿੱਤਰ ਵਾਲੇ ਹਨ। ਅਜਿਹੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਚਣਾ ਸਾਰੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਵਿਗਾੜਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਰੱਦ ਕਰਨ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ, ਇਹ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧਿਆਇ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਲਈ ਪੂਰਵ-ਲੋੜਾਂ ਹਨ ਜਾਂ ਸਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਅਮਨ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਖਦਸ਼ੇ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਉਪ ਭਾਗ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਉਦੇਸ਼ ਪੂਰਨ ਹਨ ਅਤੇ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ। ਅਚੱਲ ਸੰਪੱਤੀ ਉੱਤੇ ਕਬਜ਼ੇ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਸਿਰਲੇਖ ਦੀ ਪਰਵਾਹ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕੇਵਲ ਉਦੋਂ ਹੀ ਦਖਲ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਜਨਤਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਖਤਰੇ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਸੌਂਪੀਆਂ ਗਈਆਂ ਅਸਧਾਰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਕੇਵਲ ਉਦੋਂ ਹੀ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇ। ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕੇਲ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਆਦਿ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵਿਵਾਦ ਮੌਜੂਦ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭੰਗ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਰਸਮੀ ਹੁਕਮ, ਇਸ ਲਈ, ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇਣ ਲਈ ਬਿਲਕੁਲ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ। ਉਪਧਾਰਾ (1) ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਢਲੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦੀ ਭੁੱਲ ਸਿਰਫ ਬੇਨਿਯਮਤਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਅੱਗੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਘਾਤਕ ਹੈ।

ਹਾਕਮ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਰੁਲੀਆ ਰਾਮ ਅਤੇ ਸੁੰਦਰ ਦਾਸ, (A.I.R. 1924 Lah. 91), *ਧਨੀਰਾਮ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਬਨਾਮ ਕਲੀਰਾਮ* (A.I.R. 1927 Lah. 807), *ਸਮਰਾਟ ਬਨਾਮ ਸੀਸ ਰਾਮ ਅਤੇ ਹੋਰ* (A.I.R. 1930 Lah. 895), *ਅਤੇ ਸੀਤਾ ਰਾਮ ਬਨਾਮ ਤਾਜ* ((1949) 51 P.L.R. 301) ਨੂੰ ਆਧਾਰ ਮੰਨਿਆ।

ਮੈਂ *ਰਤਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਟੀਕਾ* (A.I.R. 1939 Lah. 233) ਦੀਨ ਮੁਹੰਮਦ, ਜੋ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੇ ਇੱਕ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਵਿੱਚ, ਪਰ ਮਾਣਯੋਗ ਜੱਜ ਦਾ ਤਰਕ ਮੇਰੇ ਲਈ ਪ੍ਰਸੰਸਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚਣ ਵਿੱਚ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਕਿ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਤੇ ਉਸ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਧਾਰ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ, ਜੋ ਕਿ ਉਸਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਬੁਨਿਆਦ ਹੈ, ਨੂੰ ਨਿਆਂ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 537 ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸ਼ਾਂਤੀ ਭੰਗ ਹੋਣ ਦੇ ਖਦਸ਼ੇ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਿੱਟੇ ਲਈ ਆਧਾਰ ਲੱਭਣਾ ਅਗਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਅਗਲੀਆਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੀ ਗਈ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਇੱਕ ਸਖ਼ਤ ਕਦਮ ਜਨਤਕ ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਯੋਗਤਾ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਵਿੱਚ ਚੁੱਕਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਆਂ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਦਾ ਕਾਰਨ ਬਣੇਗਾ। ਮੈਂ ਦ੍ਰਿੜਤਾ ਨਾਲ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਹਾਂ ਕਿ 25 ਮਈ, 1956 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 145 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਮੁਢਲਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ:

ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਮੁੱਢਲਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਪੂਰੀਆਂ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਮੰਨ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਆਦੇਸ਼, ਮਿਤੀ 25 ਮਈ, 1956 ਨੂੰ ਉਪਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਉਸ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਉਪਧਾਰਾ (3) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਅਬਦੁੱਲਾ ਖਾਨ ਅਤੇ ਹੋਰ ਬਨਾਮ ਗੁੰਡਾ ਅਤੇ ਹੋਰ (7 P.R. 1907 (Cr.) ਵਿੱਚ, ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਪੀ ਨਾ ਤਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਜਾਂ ਨੇੜੇ ਚਿਪਕਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਰੈਟਿੰਗਨ, ਜੇ., ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੀ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ।

ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੀ ਅਗਲੀ ਧਿਆਨਯੋਗ ਭੁੱਲ ਧਾਰਾ 145 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਾ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਤੇ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਤਰੀਕੇ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ, ਫਿਰ, ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦੇ ਦਾਅਵਿਆਂ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣੇਗਾ, ਜਾਂਚ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰੇਗਾ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਅਤੇ ਕਿਹੜਾ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਜ਼ਮੀਨ ਜਾਂ ਪਾਣੀ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲਾਂ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਸੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੋਵੇ, ਜੋ ਕਿ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹੈ। ਇਸ ਉਪਬੰਧ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕੁਝ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਰਤਮਾਨ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਵੇਗਾ। ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਮੁਢਲੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਹੀਂ, ਪਰ ਅਸਲ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਤੱਥ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਥ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕਿ ਮੁਢਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਪਾਸ ਹੋਣਾ ਬੇਤੁਕਾ ਹੈ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਆਪਣਾ ਸਿੱਟਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ, ਖਾਸ ਮਿਤੀ 'ਤੇ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿਚ ਸਨ ਜਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਕੋਲ ਸੀ। 23 ਮਈ, 1956 ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਿਰੀਖਣ ਨੋਟ ਵਿੱਚ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇੰਨਾ ਹੀ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਇਸ ਵੇਲੇ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ ਖਾਲੀ ਪਈ ਹੈ।" ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ 25 ਮਈ, 1956 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। 20 ਜੁਲਾਈ, 1956 ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਸ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ "ਸਾਰੇ ਪਿੰਡ ਆਬਾਦੀਆਂ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮਕਾਨਾਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੰਮਾਂ ਲਈ ਜ਼ਮੀਨ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਅਤੇ ਸ਼ੁਰੂ ਤੋਂ ਹੀ ਇਸ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਅਬਾਦੀ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਹੈ।" ਫਿਰ ਉਹ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ "ਮੈਂ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਕਾਫ਼ੀ ਵਾਜਬ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਾਬਤ ਹੋ ਜਾਣਗੇ ਅਤੇ ਰਿਕਾਰਡ ਵਿਚ ਮੌਜੂਦ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਮੈਂ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਦੂਸਰੀ ਧਿਰ ਦੁਆਰਾ ਗੁਰਬਖਸ਼ ਸਿੰਘ ਆਦਿ (ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ) ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਅਨੁਸਾਰ ਕੁਰਕੀ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲੈਂਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਸ ਪਾਰਟੀ ਨੂੰ 'ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਂਗ' ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ। ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਰੀਖਣ, ਜੋ ਸਪੱਸ਼ਟ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਜਾਪਦੇ ਨਹੀਂ ਹਨ, ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਕਿਹੜੀ ਧਿਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਇਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੀ ਇਹ ਜ਼ਮੀਨ, ਜੋ ਕਿ ਯੋਜਨਾ ਤੋਂ ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਜਾਪਦੀ ਹੈ, ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਦੇ ਨਿਵੇਕਲੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਫਿਰ ਦੂਸਰਾ ਪਰੇਵੀਸੇ ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਇਸ ਨੂੰ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਨੇ ਮੁੱਢਲੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਪਾਰਟੀ ਨਾਲ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਵਹਾਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਉਸੇ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਾਣਯੋਗ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਦੇ ਡਿਸਪੋਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ; ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਬੇਦਖਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦਾ ਹੁਕਮ, ਜਿਸ ਦਾ ਸੰਚਾਲਨ ਹਿੱਸਾ ਉੱਪਰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ-ਵਿਸ਼ੇ ਬਾਰੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੁੱਪ ਹੈ। ਇਹ ਦਲੀਲ ਅੰਦਾਜ਼ਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੀ ਦਲੀਲ ਅਨੁਸਾਰ, ਕਬਜ਼ੇ ਦੀ ਮਿਤੀ 20 ਅਤੇ 21 ਮਈ, 1956 ਦੀ ਰਾਤ ਮੰਨੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਇੱਕ ਛੋਟੇ ਹਿੱਸੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਕੋਠੀ ਬਣਾਈ ਗਈ ਸੀ। 25 ਮਈ, 1956 ਦੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਉਹ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਉਹ ਲੰਬੇ ਸਮੇਂ ਤੋਂ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਾਬਜ਼ ਹਨ ਅਤੇ ਦੂਜੀ ਧਿਰ (ਪਟੀਸ਼ਨਰ) ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਅਤੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਖੋਹਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਾ ਸਮਰਥਨ 12 ਜੁਲਾਈ, 1956 ਦੇ ਕਈ ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਾ ਤਾਂ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ, ਨਾ ਹੀ ਹਲਫ਼ਨਾਮਿਆਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਸਮੇਂ ਵੀ ਨਸ਼ਟ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ ਮਾਣਯੋਗ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲਾਂ ਨੂੰ 20 ਜਾਂ 21 ਮਈ, 1956 ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਇਆ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ 12 ਜੁਲਾਈ, 1956 ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ, ਸਿਰਫ਼ ਦੇਸ਼ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਨਤੀਜਾ ਇਹ ਨਿਕਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਨਿਬੇੜੇ ਦੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਜਾਂ ਗਲਤ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਖੋਜ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਬਲਕਿ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦੇਸ਼ ਵੀ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਤੀਜੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਜੇਕਰ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕੇਸ ਨੂੰ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦਾ ਇੱਕ ਮੰਨਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਹ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਮੇਂ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਨੱਥੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਯਾਦ ਰੱਖਣਾ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰੇਵੀਸੇ ਨੂੰ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸਦੀ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਹੋਂਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਇਸਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਯੋਗਤਾ ਪੂਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ, ਇੱਕ ਵਿਵਸਥਾ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਈਨੈਕਟਿੰਗ (enacting) ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਚੀਜ਼ ਨੂੰ ਛੱਡ ਕੇ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਮਾਪਦੰਡ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਸੋਧਣ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਵਿਆਖਿਆ ਦਾ

ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦਾ ਉਚਿਤ ਕਾਰਜ ਐਕਟਿੰਗ ਧਾਰਾ, ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਰੋਕਣਾ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਕਰਨਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦਾ ਸਹੀ ਸਥਾਨ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਇਸਨੂੰ ਉਪਧਾਰਾ (4) ਨਾਲ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਪਿਛਲੇ ਉਪਧਾਰਾਵਾਂ ਨਾਲ। ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ 25 ਮਈ, 1956 ਨੂੰ ਜੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਹ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਮੁਢਲਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਸਗੋਂ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਤੀਜੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਦਰਜ ਕੁਰਕੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਸੀ। ਇਹ, ਬੇਸ਼ੱਕ, ਕੋਈ ਪੜਾਅ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦਿਨ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਦੁਆਰਾ ਅਜੇ ਤੱਕ ਕੋਈ ਕਦਮ ਨਹੀਂ ਚੁੱਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੀ। ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ 'ਫਿਰ' ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਅਧੀਨ ਕਬਜ਼ੇ ਦੇ ਤੱਥ ਦੇ ਨਿਰਧਾਰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ, ਉਪਧਾਰਾ (1) ਅਤੇ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ/ਸਕਦੀ ਹਾਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 145 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਦੀ ਤੀਜੀ ਵਿਵਸਥਾ, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਇੰਨਾ ਵਿਸ਼ਾਲ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਐਮਰਜੈਂਸੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਧਾਰਾ 145 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਨੂੰ ਜੋੜ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ 145 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿੱਚ ਹੀ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀਆਂ ਪੂਰਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨਾਲ ਹਥਿਆਰਬੰਦ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਹ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਜਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਨਾ ਕਿ ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ। ਮੈਂ ਇਸ ਪਰਿਵਰਤਨ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਵਧਾਉਣ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਮਝਣਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ, ਜਦੋਂ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ਤਾ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਨਿਰਪੱਖ ਅਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਮਝਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਵੈਸਟ ਡਰਬੀ ਯੂਨੀਅਨ ਬਨਾਮ ਮੈਟਰੋਪੋਲੀਟਨ ਲਾਈਫ ਇੰਸ਼ੂਰੈਂਸ ਕੰਪਨੀ ((1897) A.C. 647 (652)) ਵਿੱਚ, ਲਾਰਡ ਵਾਟਸਨ ਨੇ ਦੇਖਿਆ-

"ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹਾਂ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹਿੱਸੇ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਉਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੋਣ ਲਈ ਕਹੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹਨਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਤੋਂ ਭਾਵ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹੋ, ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਇਤਿਹਾਸ ਅਤੇ ਵਸਤੂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜਿਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਉਹ ਸੰਸਦ ਦੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਆਪਣਾ ਰਸਤਾ ਲੱਭਦੇ ਹਨ, ਮੈਨੂੰ ਲਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਹਾਡੀ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਖਤਰਨਾਕ ਅਤੇ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਾਧਾਰਨ ਰਾਹ ਅਪਣਾ ਰਹੀ ਹੋਵੇਗੀ ਜੇਕਰ ਤੁਸੀਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਰੀਰ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪ੍ਰੈਵੀਏ ਹੇਲਸੇਲ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਆਯਾਤ ਕਰਨਾ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਮੈਂ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਮਝਦਾਰ ਪਰਿਵਰਤਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਆਯਾਤ 'ਤੇ ਕਾਫ਼ੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਪਾ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ।

ਇਸੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਪੰਨਾ 655 'ਤੇ ਲਾਰਡ ਹਰਸਲ ਨੇ ਕਿਹਾ-

"ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਉੱਥੇ ਨਹੀਂ ਪਾਏ ਜਾਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਇਸਦੇ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨੂੰ ਬਦਲ ਦੇਵੇਗਾ।"

ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਸਥਾਨ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਮੈਂ *ਮੈਲਟਨ, ਐਲ.ਜੇ. ਬਨਾਮ ਆਰ.ਵੀ. ਡਿਬਿਡਿਨ* ((1910) P. 57, 125.) ਵਿੱਚ ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਉਧਾਰ ਲੈਣ ਨਾਲੋਂ ਬਿਹਤਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ, ਜਦੋਂ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ-

"ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਢੰਗ ਦੀ ਭੁਲੇਖੇ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਲਈ ਦੂਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਉਸਾਰੀ ਦੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਨਿਯਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਪਾਪ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਨੂੰ ਉਸ ਮੁੱਖ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨਾਲ ਇਹ ਇੱਕ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਵਜੋਂ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਰਤਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਮੁੱਖ ਕਾਨੂੰਨ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਇੱਕ ਸੁਤੰਤਰ ਐਕਟਿੰਗ ਧਾਰਾ ਸੀ। ਅਦਾਲਤਾਂ ਨੇ ਅਕਸਰ ਇਸ ਭੁਲੇਖੇ ਵੱਲ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਦੁਆਰਾ ਗੁਮਰਾਹ ਹੋਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜੋ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਆਪਣੇ ਸਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਸਬਦਾਂ ਨੂੰ ਲੈਣ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਸਖਤ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਅਰਥਾਂ ਵਿੱਚ, ਬੁਨਿਆਦੀ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੀ ਅਣਦੇਖੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਉਹ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ ਵਿੱਚ ਦਿਖਾਈ ਦਿੰਦੇ ਹਨ।"

ਐਕਸ ਪੀ. ਪਾਰਟਿੰਗਟਨ ((1844) 6 Q.B. 649, 653), *ਡੈਨਮੈਨ, ਸੀਜੇ*, ਨੇ ਕਿਹਾ-

"ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਉਸ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸਨੂੰ ਧਾਰਾ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਭਾਗਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਟੈਰਿਥਿਜ ਨੈਵੀਗੇਸ਼ਨ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਅਰਲ ਆਫ ਡਡਲੇ ((1860) 3 E. and E. 409 427), *ਰੀ ਬਰੋਕਲਬੈਂਡ* ((1889) 23 Q.B.D 461), ਅਤੇ *ਹਿੱਲ ਬਨਾਮ ਈਸਟ ਐਂਡ ਵੈਸਟ ਇੰਡੀਆ ਡੈਕ ਕੰਪਨੀ* ((1884) '9 A.C. 448) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਵੀ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸਟੇਟ ਬਨਾਮ ਮੁਕੰਦਾ ਸਿੰਘ (A.I.R. 1951 All. 621.), *ਦੇਸਾਈ, ਜੇ.*, ਨੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 115(4) ਦੇ ਪ੍ਰੋਵੀਸੋ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੀ ਕੁਰਕੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਭਾਵ, ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ। ਇੱਕ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਕੋਲ ਮੁੱਢਲਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਧਾਰਾ 145 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਜ਼ਮੀਨ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਵਿਵਾਦ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭੰਗ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਮੌਜੂਦ ਹੈ; ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਮੰਨਦਾ, ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੁਰਕੀ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਪ ਧਾਰਾ (4) ਦੇ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਕਬਜ਼ੇ ਦਾ ਸਵਾਲ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ, ਭਾਵ, ਸ਼ੁਰੂਆਤੀ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ.. ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਦਿਖਾਉਣਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਢੰਗ ਨਾਲ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਜਾਂ ਗਲਤ ਕਬਜ਼ਾ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਲਈ ਬੰਦ ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਬਜ਼ਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਾਰਟੀ ਇਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀ।

ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੇ ਧਾਰਾ 145 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਚਾਰੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਢਲੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ ਭੰਗ ਹੋਣ ਦੀ ਸੰਭਾਵਨਾ ਹੈ; ਦੂਜਾ, ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਦੁਆਰਾ ਲੋੜ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕੋਈ ਕਾਪੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ, ਤੀਜਾ, ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮੁਢਲੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਅਤੇ ਕਿਸ ਧਿਰ ਦਾ ਕਬਜ਼ਾ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਚੌਥਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਤਾਂ

ਕੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਜ਼ਬਰਦਸਤੀ ਅਤੇ ਗਲਤ ਸੀ ਅਤੇ ਮੁਢਲੇ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਅਗਲੇ ਦੇ ਮਹੀਨਿਆਂ ਦੇ ਅੰਦਰ।

ਇਸ ਹਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦਿਆਂ ਮੈਂ 25 ਮਈ, 1956 ਅਤੇ 20 ਜੁਲਾਈ, 1956 ਦੇ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ 25 ਮਈ, 1956 ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਠੀਕ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਪੜਾਅ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਅਨੁਸਾਰ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਕੋਲ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ।

ਮੈਨੂੰ ਬਾਰ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਦੀਵਾਨੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਉਸ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਰਹਿਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦਾ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹਾਂ।

ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਧਾਰਾ 146, ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਕੋਡ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵੱਲ ਵੀ ਦਿਵਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇਕਰ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਸਮੇਂ ਕੋਈ ਵੀ ਧਿਰ ਅਜਿਹੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਾਂ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸ ਫਿਰ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਸੀ, ਉਹ ਇਸ ਨੂੰ ਨੱਥੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਤਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਰਿਕਾਰਡ ਨੂੰ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਭੇਜ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕੀ ਕੋਈ ਹੈ, ਅਤੇ ਕਿਹੜਾ ਧਾਰਾ 145 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (4), ਵਿੱਚ ਵਿਆਖਿਆ ਕੀਤੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਧਿਰਾਂ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਵਿੱਚ ਹੈ। ਉਹ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਮਿਤੀ 'ਤੇ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਵੇਗਾ। ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 146 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਮੀਨ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਿਰ ਦੇ ਕਬਜ਼ੇ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, 1957 ਦੇ ਕ੍ਰਿਮੀਨਲ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਨੰ. 46 ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਪਹਿਲੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਦੀ ਮੈਜਿਸਟ੍ਰੇਟ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮਕੁੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਕ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਮੀਨੂੰ ਬਾਲਾ